

Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν.

Θρόνος Πρωτείου εἰς Πόλιν Πρώτην, ὑπὸ Ἁγίου Ἀνδρέου ἰδρύεται.

Θρόνος Ἀποστολικός δια τὸν κόσμον τούτον καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

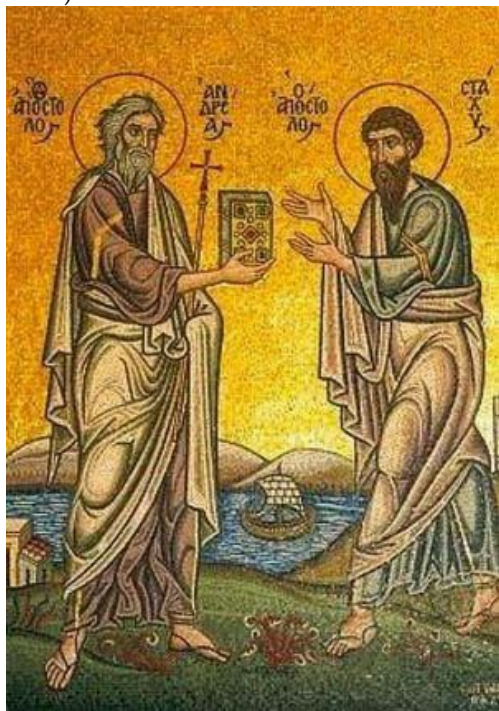
Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος καὶ τοῦ Κορυφαίου, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων ἀυτάδελφος, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ταπεινὸς ψαράς καὶ «αλιεὺς ἀνθρώπων», «Ἀἶρων τὰς Πύλας τῶν ἀρχόντων ὑμῶν», ἰδρύει, κατὰ τὴν μακραίωνην παράδοσιν, εἰς τὴν ἀπὸ 658 π.Χ. παράκτιον ἐν Βοσ-πόρῳ πόλιν τῶν Μεγαρέων,* τὴν «Ἐπισκοπὴν Βυζαντίου». Τελέσας τὰ θυρανοίξια τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἐγκαίνιον τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου «τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων», ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν θυσιαστικῆς πορείας γιὰ τὸ Ἅγιον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Θρόνου φιλοπόνου καὶ οὐχὶ φυγοπόνου, ψυχοπόνου καὶ σπορογόνου, μετὰ Θρόνου κανόνος καὶ αγώνος, μετὰ Θρόνου διακόνου τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστεως. Χειροτονῶν τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον ὡς πλήρωμά Της, τὸν Ἀπόστολον Στάχυν, ἐν ἔτει 38 μ.Χ. «ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Κύριος κραταῖος καὶ δυνατός, Κύριος δυνατός ἐν πολέμῳ. Κύριος τῶν δυνάμεων».

(23^{ος} Ψαλμὸς τῷ Δαυῖδ τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων)

Χαίρε Θερόνε ἀξεπέραστο σταυροδρόμι πνευματικῆς ἀλλαγῆς, διὰ τῆς συναντήσεως τοῦ θαυμαστοῦ ἐν ἐλευθερίᾳ διατελούντος Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ τῆς πίστεως, τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς Θείας Ευχαριστίας.

Χαίρε Θερόνε ἐκκωφαντικῶ «ψιθυρισμοῦ», ποῦ τιμᾶς τοὺς ευγενεῖς ἐνδόξους προγόνους καὶ αγωνιάς γιὰ τὴν ἀξιοσύνη τῶν ἐν συγχύσει ἀπογόνων σου, «περικρατῶν τὰ τιμαλφῆ τοῦ Γένους ἀλώβητα διὰ νὰ τοὺς τὰ παραδίδεις... ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων». (1) νουθετώντας διὰ τῆς σοφῆς συμβουλῆς τοῦ Πρωτόθρονου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου σου «**νὰ μὴ υψηλοφρονοῦν ἀλλὰ νὰ παραμείνουν πάντοτε «πράοι καὶ ταπεινοὶ τῆ καρδία»** (πρὸβλ. Ματθ. ια', 29). (2)

Χαίρε Θρόνε, υπεύθυνη και υπόλογη απέναντι στην ευκλεή ιστορία του Γένους σου, μόνος γνήσιος, επί αιώνες σκοτεινούς και μη, πιστός συνεχιστής της Ελληνικής γλώσσας «που βρίσκεται στο μεδούλι των κοκάλων μας, η ίδια γλώσσα που μιλούμε, ανασαίνουμε, υμνούμε και τραγουδάμε, η γλώσσα της Κλυταιμνήστρας που μιλά στον Αγαμέμνονα, της Καινής Διαθήκης, των ύμνων τού Ρωμανού και του Διγενή Ακρίτα, του Ερωτόκριτου» (Σεφέρης. Δοκιμές Α, 177-8)

Ο Άγιος Απόστολος Ανδρέας παραδίδει το Ιερόν Ευαγγέλιον εις τον Απόστολον Στάχυν. Ψηφιδωτό αριστερά της εισόδου του Πατριαρχικού Μεγάρου του Σ. Βάρβογλη. 1989

Μακραίων Αποστολικός Δεσποτικός Θρόνος του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως εις Πατριαρχικόν Οίκον, η πορεία του οποίου ξεκινάει από την Αδριανούπολη και θα συνεχιστεί σε Ελαιάν, Γαλατά και Πετρίον.* για να φτάσουμε στον Ιερόν Ναόν της Ειρήνης του Θεού στην Κωνσταντινού Πόλιν (~300-537 μ.Χ.). Μεγάλη του στιγμή θεμελίωσής του στον αγγελόκτιστον Ιερώτατον Πατριαρχικόν Ναόν της Σοφίας του Θεού (537-1204 μ.Χ.), τον οποίον αλλοίμονο, **ἐν 21ο αἰῶνι**, κάποιοι τον βλέπουν ως κτίσμα του τέλους του κόσμου τους, αγνοώντας το ασύνορον του ουρανίου θόλου του, αγνοώντας την μήν-αρές-κεια του παγκόσμιου πολιτισμού στα ατομικά τους αμαρτήματα. Μετανάστης, εξόριστος από τους τον σταυρόν φέρων ομοθρήσκους θα μετοικήσει, στον Ιερόν Ναόν της του Θεού Σοφίας της Νίκαιας (1204-1261 μ.Χ.), θα επιστρέψει στην έδρα του, τον Θεοπρεπή Ιερόν Ναόν της Αγίας της του Θεού Σοφίας της Κωνσταντινουπόλεως (1261-1454 μ.Χ.) έδρα «Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀνδρέου καὶ θεολόγου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, περιέχων πᾶσαν τῆς Ρωμαικῆς ἐξουσίας τὴν βασιλείαν, Εὐρώπην τε καὶ Ἀσίαν μέχρι τῆς δύσεως καὶ τὰς Κυκλάδας τῶν νήσων ἄχρι Πόντου καὶ Χερσῶνος καὶ Ἀβασγίας Χαλδίας καὶ Χαζαρίας, Καππαδοκίας καὶ πάσης Ἀρμενίας, τὰ τοῦ βορρᾶ κλήματα περιλαμβάνων, Πρωτόθρονον τὴν τάξην ἔχων, αὐτὴν τὴν Ἁγιοτόκον Μητρόπολιν Καισαρείας τὴν περιφανὴν τῶν λόγων». * Δρ Αντώνιος Σολταρίδης, Ἀρχων της Μ.τ.Χ.Ε.

Χαίρε Θρόνε ευγένειας και αρχοντιάς, κρυστάλλινε καθρέφτη αρετής, τον οποίο πνοές μισαλλόδοξων ατυχώς προσπαθούν να θολώσουν.

Χαίρε Θρόνε «μυστικής και άστυρεύτου πηγής φωτός, ή οποία φωτίζει τήν Ἴμβρον καί τήν Τένεδον, τήν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, τήν Ἀνατολικήν Θράκην, τά παράλια τῆς Ἰωνίας,

τήν Καππαδοκίαν, τόν Πόντον, όλόκληρον τήν Μικράν Ἀσίαν. Εἶναι τό φῶς τό πηγάζον ἀπό τό Φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον (Ιωάν. 1, 9), τό ὅποιον φῶς οὐδεμία σκοτία, οὐδέν ἐμπόδιον δύναται νά κρύψη ἢ νά σβύση.» (3)
Χαίρε Θρόνε μεγάλων ηρωικών πράξεων, μάρτυρας και συνεχιστής ένδοξου παρελθόντος, παράδειγμα και διδαχή του παρόντος και μέγας σύμβουλος του μέλλοντος.

«Και ήρθαν χρόνοι δίσεκτοι και μήνες οργισμένοι», με όνειρα εφιαλτικά, προς ανεύρεσιν νέας στέγης της «σκηνίδος εκκλησίας», περιδεής περιδίνησης, μαρτυρικής περιπλανώμενης πορείας και βίαιης μετακομίσεως. Ένοικος στον Αυτοκρατορικό Πολύανδρον Ιερόν Ναόν των Αγίων Αποστόλων στον 4^ο λόφο (1454-1456 μ.Χ.), πάροικος στην Πόλη του, στη γυναικεία Ιερά Μονή της Παναγίας της Παμμακαρίστου στον 5^ο λόφο (1456-1587 μ.Χ.), παρεπίδημος μεταξύ του 5ου και 6ου λόφου στην πυρινόκαυστη Ιερά Μονή της Υπεραγίας Θεοτόκου της Παραμυθίας-«Βλάχ Σαράν», «το ωραιότερο υπό αποκατάσταση ερείπιο της Πόλεως» (1587-1597 μ.Χ.) όπου επικυρώθηκε το 1593 «η εγκαθίδρυση του εν Ρωσσία Πατριαρχικού Θρόνου». Άστεγος και πάλι θα βρει «κεραμίδι» στον εν Λόντζα Άγιο Δημήτριο του Κανάβου της Ξυλόπορτας στον 5^ο λόφο και την προσφάτως ανακαινισθείσα Παναγία Μπαλίνου (1597-1600 μ.Χ.), για να καταλήξει «που την κεφαλήν κλείνε» (Ματθ. η20), στο τελικό «αποκούμπι», στον γειτονικό Πάνσεπτον Ιερόν Ναόν του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου του Φαναρίου (1600-2024 μ.Χ.). Πορεία γοήτρου, δόξης και διωγμού 1986 ετών. «Ο κατοικών εν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς, και ο Κύριος εκμυκτηριεί αυτούς... ὅτι γιγνώσκει ὁ Κύριος ὁδόν δικαίων καί ὁδός ἀσεβῶν ἀπολείται». (2ος Ψαλμός)

Χαίρε Θρόνε περίφημε, που σε αγνόησαν, σε κοροΐδεψαν, σε πολέμησαν, σε μάτωσαν και μετά τους νίκησες, συνεχίζων ανεπηρέαστος την ένδοξον πορείαν σου.

Χαίρε Θρόνε ζωογόνε, ατόφυε, αναντικατάστατε, λόγω της διαφορετικότητας της πορείας σου και του τελικού προσορισμού σου.

Χαίρε Θρόνε μέγαλε, γιατί δεν ανησυχείς και δεν φοβάσαι ως μόνος και δυνατός.

Χαίρε Θρόνε, εν μεγγένη αεί άκαμπτos, εν πετάλω ακαλίγωτος, εν αμώνι ασφυρήλατος, εν καμίνι ακαμίνευτος, εν κλιβάνω άτηκτος, εν καλόποις υπερχυλίζων ακαλούπτως, εν σφύρα και αμώνι αισιοδοξών, προστασίας χαίρων εν αγκάλη της Θεομήτορος.

Εν μέσω της διελεύσεως των αιώνων αδούλωτης αδιάλειπτης μνήμης, μπορεί ο Οικουμενικός δακρυγόνος Θρόνος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κατ' άνθρωπον να ατόνησε, ο θρόνος της εξουσίας του Αυτοκράτορά της να εκκενώθη, η Αυτοκράτειρα να απουσιάζει από την περιβλεπτον θέση της στον γυναικωνίτη της Αγια-Σοφίας, ο αρχαίος θρόνος όμως, του Πατριάρχου, στον εν ταλαιπωρία Πανίερρον Ναόν της Αγίας του Θεού Σοφίας, απέναντι από εκείνον του Αυτοκράτορα, ΔΕΝ απώλεσε το υψηλό υπούργημά της μαρτυρικής ιεροσύνης του. Στην άσβηστη σκιά του παρελθόντος του, μετοίκησε και συνεχίζει να μένει πνευματικά αλώβητος ως θρόνος, πατρικός, φιλόανθρωπος, θεοσεβούμενος, οικουμενικός, στο Πάνσεπτον ταπεινό Φανάριον. ΔΕΝ είναι Θρόνος αόρατος, συνεχίζει να μένει υπερορατός από την Προστάτιδά του, αεί Παρούσα Κυραδέσποινα, Παναγίαν Θεοτόκον με το Θεϊόν Βρέφος στα γόνατά Της, από εκεί ψηλά από το Θρονί Της, την ιερή Θεομητορική κόγχη του Ιερού Ναού της του Θεού Σοφίας, και ορατός απ' όλη την οικουμένη. ΔΕΝ πέθανε, ΔΕΝ είναι Θρόνος θνητός ως αεί αναστημένος, είναι λαβωμένος αλλά ως αεί αναγεννημένος πορεύεται ολοζώντανος. ΔΕΝ

εκλάπη γιατί δεν είναι από πολύτιμα υλικά, φιλντίσια, διαμάντια, ζεντούνια και βελούδα, είναι άκλεπτο στασίδι άρρηκτα εφαπτόμενο με τον «επηρμένο του Δεσπότη Θρόνον» υπηρετών άυλες πανανθρώπινες αξίες. ΔΕΝ εξορμά για την άπληστη κατάκτηση αγαθών και καταστροφή αλλοτρίων αλλά για τη διάσωση, συντήρηση και εξάπλωση των πιστευμάτων της Ορθοδοξίας και του Γένους. ΔΕΝ αγωνίζεται για να επεκτείνει την ΑΟΖ της κυριαρχίας του, να ανεβάσει την αξία των μετοχών και των καταθέσεων σε χρηματιστήρια, τράπεζες και κρυπτονόμισμα, αλλά για να αναδείξει τις αξίες των ιερών και αγίων της πίστεώς του. ΔΕΝ διαθέτει υπερόπλα υποδούλωσης και καταστροφής αλλά το Ιερόν Ευαγγέλιον, για να βασιλεύει και να κυβερνά εν ειρήνη τις καρδιές των ανθρώπων. ΔΕΝ συρρικνώθηκε. Όπως κατά μαρτυρίαν του ιδρυτού του Αποστόλου Ανδρέου, οι «πέντε ἄρτοι κρίθινοι καὶ τὰ δύο ὀψάρια.. ἐνεπλήσθησαν» (Ιωαν. 6-9) για να χορτάσουν πεντακισχιλίους άνδρας, ομοίως ξεπερνά συνεχώς τα όριά του εξαπλώνοντας την πνευματική επιρροή του «για να χορτάσει» όλους τους ευλαβείς πληθυσμούς, από τη χερσόνησο της Κορέας και τη Νέα Ζηλανδία έως τον Καναδά και τη Βραζιλία, με την «αχόρταγη» διδασκαλία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. ΔΕΝ ξεχάστηκε, συνεχίζει αείθυμούμενος υπό πάντων, και δοξάζοντας, υμνώντας και ευχαριστώντας τον Πανάγαθον Θεόν, να χαίρει εκτιμήσεως από ομοεθνείς, αλλοεθνείς, ομόθρησκους, αλλόθρησκους, ακόμα και αθέους. ΔΕΝ απομονώθηκε, εκπροσωπούμενος από τον μνήμονα κάτοικό του, τον Οικουμενικόν Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίον, τους Αρχιερείς, τους ιερείς του και τους Ορθοδόξους του Γένους Ρωμηούς, με τη γενναία πίστη τους, δίνει το ειρηνικό πνευματικό του παρών σε όλη την υφήλιο.

Χαίρε Θρόνε απλότητος, ταπεινότητος, καλοσύνης, αλήθειας της πίστεώς σου.

Χαίρε Θρόνε φιλαδελφείας, φθονούμενε υπό «φιλαδέλφων», εκείνων που βασανίζονται ως εχθροί σου και επιτυγχάνουν αξιοζήλευτο να σε κάνουν.

Χαίρε Θρόνε δυσκολοεκφώνητε, ουκ επιθυμών την αμαρτωλή των άλλων δόξα, έλκεις εντούτοις τον φθόνο των «ισχυρών».

Χαίρε Θρόνε Πρωτείου εξουσίας συμβατής με τη Θεία Ευχαριστία και τη συνοδικότητα,

Πολλές φορές στο διάβα των αιώνων η ταλαιπωρία και το βάρος του Σταυρού σου σε γονάτισαν, μα ποτέ δεν έπεσες ως Ανδρεύς, σε έσπρωξαν, μα δεν λοξοδρόμησες ως Ανδρείος, σου έβαλαν εμπόδια, μα δεν σταμάτησες, τα προσπέρασες ως Αντρίκειος τιμώντας το όνομα του ιδρυτή σου, «φοβούμενο μὲν οὖν πάντα τὰ κακά, οἶον ἀδοξίαν, πενίαν, νόσον, ἀφιλίαν, θάνατον, ἀλλ' ου περι πάντα δοκεῖ ἀνδρεῖο εἶναι». (Αριστοτέλης. Ηθικά Νικομάχεια). Πάντα βρισκόταν παρών ένας ανδρωμένος στο πολύκαυστο κάθισμά σου, τώρα δόξα τω Θεώ, ο Βαρθολομαίος Α' ο Ίμβριος και η δύναμη της Κορφής του Αναστασίμου Λόφου να σε βοηθά να ορθώνεσαι και να προχωρείς προς Αυτήν όπως το πράττεις επί 424 έτη, απ' αυτήν την ευλογημένη τελευταία σου Θρονική Εκκλησιαστική έδρα, χωρίς κατά τον εν αυτή «...*νά είναι δυνατὸν νὰ ἀποδεχθῆ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ «παράλληλους μονολόγους» καὶ «συγκατοίκησιν τῶν ἀντιθέτων εἰς τοὺς κόλπους της, οὔτε νὰ προσαρμόσῃ τὰς θεοπνεύστους ἠθικάς καὶ ἀνθρωπολογικάς ἀρχὰς της εἰς τὰς «ἐναλλακτικάς ἐπιλογὰς τοῦ συγχρόνου ἐκκοσμικευμένου πολιτισμοῦ.»*

Χαίρε Θρόνε, εβένινης αντοχής ως κιβωτός παρακαταθήκης αξιών, ιδεών και πίστεως.

Χαίρε Θρόνε παράδειγμα μίμησης, σύμπλεγμα αρετών, αρχοντιάς, υπερηφάνειας,

ευπρέπειας, αυτοπεποίθησης, μεγαλοψυχίας.

Χαίρε Θρόνε, «βασιλικὸν κάλλος ποιῶν κακῶς ἀκούειν». (Αντισθένης: Είναι μεγαλειώδες ενώ κάνεις το καλό να σε κατηγορούν)

Πάνσεπτον «Αποστολοπαράδοτον» Φανάριον το βαρὺ Πρωτεῖον φέρον, Θρόνον θριγκό της Κωνσταντίνου Πόλεως, σαλπικτής των ὕμνων σου εἰς δύο ηπείρους και κατάρρους των αγιασμάτων σου εἰς τρεῖς θάλασσες, ὑπὸ την ουράνια σκέπη της Κορωνίδας Προστάτιδας ὅλων.

Χαίρε Θρόνε του Γένους ἐν περιφράξει ἀπερίκλειστος, ἐν ἐκφυλία ἀνεκφύλιστος, ἐν ἀμαθεία διδάκτωρ, ἐν ἀποσυνθέσει συνδετήριος κρικός, ἐν βασάνοις ἐμπνέων προσευχόμενος, εἰς τον Κύριον και Θεόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τους αἰῶνας των αἰώνων ἐν ἐλευθερία και ἐν πίστει αἰεὶ συνδεσμώτης Του.

Ἦρθε ἡ στιγμή και φέτος να εορτάσεις και να συνεορτάσουμε ἐνδόξως τὴ γνήσια και μοναδική Θρονική εορτή σου τιμώντας τον ἰδρυτή και θεμελιωτή του Θρόνου σου. Ολόθερμη ευχή, να συνεχίσεις τὴν προαιώνια εἰρηνική ἐν Χριστῷ πορεία σου για το καλό της Ὀρθοδοξίας και της Οικουμένης. Ολόθερμη ευχή να συνεχίσει να τυγχάνει σεβασμοῦ μνήμης ἡ κλειστή μαρτυρική Πύλη σου, (4) να συνεχίσει να εἶναι ἀνοικτή ἡ Πύλη της αὐλῆς σου στον κάθε ευλαβὴ ἐπισκέπτη σου, (5) οἱ Πύλες του Ἱεροῦ Ναοῦ σου στον πιστό σου προσκυνητή, (6) του Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου σου σε Ἀρχιερεῖς, ιερεῖς, και τον ἀναβάτη του μαρτυρικού συντεφοκέντητου Θρόνου σου, τον Οικουμενικὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖον τον Ἰμβριον. (7) Ὅλες οἱ θύρες του Πατριαρχείου και του Ευγενιδείου Μεγάρου σου ἀνοικτές να καλοδέχονται κληρικούς, τους ἀξιότιμους λαϊκούς και υψηλόβαθμους προσκεκλημένους, (8) ἡ θύρα του Ἱεροῦ Κουβουκλίου τους Μυρεψούς κάθε δέκα χρόνια, για τὴν παρασκευή και ἐμπύση του Αγίου Μύρου, (9) ἡ εἴσοδος του πολυτίμου Ἀρχαιοφυλακίου σου στους μελετητές της ἐνδόξου ἱστορίας σου.

Χαίρε Θρόνε πρωτότυπε και ὄχι ἀντίγραφο, ἀσύγκριτε και ὄχι συνηθισμένη ὡς πρωτείου συνοδικότητος, ὄχι ἀνάχωμα ἐθνικισμοῦ ἀλλὰ συνένωσης και ἀνοιχτοσύνης.

Χαίρε Θρόνε ἐν τῷ κόσμῳ της πίστεως, της σκέψεως, της δράσεως, της κοινωνίας, της πρώτης γραμμῆς και οὐχὶ ἐκ του κόσμου της ἀπάθειας, της διαφορᾶς και της διαίρεσεως.

Χαίρε Θρόνε ἀμόλυντε ἐν μέσω «μολύνσεων», μπροστάρη της πορείας του ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἱστορία προς τα ἔσχατα, στυλωμένης στο ὄραμα της Βασιλείας του Θεοῦ.

Πολυαγαπημένη πολύχρονη Οικουμενικὴ Πατριάρχα μας,

Λαδοτήρα της ἀσβέστου κανδύλας του Πανσέπτου Φαναρίου, ναύτη του σκάφους του και κανδηλανάφτη του Μεγάλου Μοναστηρίου του,

Συ εἶπας για τον Πάνσεπτον των Ὀρθοδόξων Φανάριον ἐν ἔτει 2021: «ὅσον ολίγον ἔλαιον και ἀν του ἀπομείνη, δὲν θα παύση να ἐκπέμπη φῶς και να διακηρύττει τὴν ἀλήθειαν προς πάσαν κατεύθυνσιν» συνοψίζοντας τὴν κατάσταση του θεσμοῦ τον ὁποῖο με ἀγωνία και πάθος υπηρετεῖτε και ἐκπροσωπεῖτε.

Εμείς τα ταπεινά, πιστά τέκνα Σας εκφράζουμε την αφοσίωσίν μας προς το πρόσωπό Σας και τον Ιερόν μαρτυρικών Θεσμών του Θρόνου τον οποίο με πίστη διακονείτε, με τους στοίχους του ποιητού του φωτός Οδυσσέα Ελύτη:

Πολλά δε θέλει ο άνθρωπος
να `ν` ήμερος να `ναι άκακος
λίγο φαΐ λίγο κρασί
Χριστούγεννα κι Ανάσταση

κι όπου φωλιάσει και σταθεί
κανείς να μην του φτάνει εκεί

Μα ήρθαν αλλιώς τα πράματα
τονε ξυπνάν χαράματα

τον παν τον φέρνουν πίσω μπρος
του τρώνε και το λίγο βιος

κι από το στόμα τη μπουκιά
πάνω στην ώρα τη γλυκιά

του την επαίρουνε κι αυτή
χαρά στους που `ναι οι δυνατοί!

Χαρά στους που `ναι οι Δυνατοί
γι` αυτούς δεν έχει χόρταση.

Χαίρε Θρόνε υπαρκτέ, που «και να μην υπήρχες θα έπρεπε να σε εφεύρουν».

(+ Μητροπολίτης Γέρον Περογάμου Ιωάννης)

Χαίρε Θρόνε, «θέλων πάντας ανθρωποις εΐναι εμαυτὸν ἀλλὰ ἕκαστος ἴδιον ἔχει χάρισμα ἐκ Θεοῦ». (Κορ. 7.3)

Χαίρε Θρόνε γενναιότητος, θελήσεως, αγώνα, που οι κόντρα άνεμοι δεν σε παρασύρουν αλλά σε βοηθούν να απογειωθείς όπως το αεροπλάνο.

Παναγιώτατε Πατέρα και Δεσπότη μας,

«αἵρετέ Σας δέμας, ὀρθοῦτε κἀρα... θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
μετάβαλλε δέμας· ῥᾶιον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας καὶ γενναίου λήματος οἴσεις.
μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη»**

Ευχόμαστε από τον Θρόνο, το στασίδι ή το Πατριαρχικό Γραφείο Σας ως Πρώτος ηγούμενος της Ορθοδοξίας να συνεχίσετε τον καλό αγώνα για το αύριό Της και όλης της υφηλίου, από το ακλόνητα φωλιασμένο στην αγκαλιά του Κερατίου Πάνφωτον Φανάριον. «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καὶ δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». (Ματθ. 5, 16)

Ολόθερμα ευχόμεθα, εις τους αιώνας των αιώνων, το Ιερόν Φανάριον να τιμά και να αγωνίζεται, για τα δίκαια του υπερέχοντα Οικουμενικού Θρόνου της Ανατολής. Όλοι εμείς

που κάποιοι μας θεωρούν ολίγους, ταπεινοί υπερήφανοι πιστοί του Ορθόδοξου Γένους μας, Σας υποσχόμεθα ότι θα φροντίσουμε αγωνιζόμενοι να μην λείψει ποτέ το λάδι από τις κανδήλες «της Εκκλησίας με τ' άγιο θρόνος» προκειμένου το φως Της, «το εξ ανατολών φως» (*Ex oriente lux*), (10) να παραμείνει αείφωτον, διάτονον, οξυγονούχον, ρυθμιστής του πνευματικού μας ρολογιού. Σας υποσχόμεθα με τη ζωογόνο αύρα του ν' «αλέθουμε» στον μήλο της ψυχής μας τους πολύτιμους καρπούς του προς παρηγορίαν, έμπνευσιν, δύναμιν και ειρήνην της ψυχής ημών.

Εις τον Πρωτόθρονόν του, τον Οικουμενικόν Πατριάρχην μας, τον Βαρθολομαίον τον Ίμβριον, ευχόμεθα «θετικόν ισοζύγιον» μεταξύ των πνευματικών και ψυχικών αναγκών του κι εκείνων των καθημερινών πολύκοπων, στενάχορων πολλάκις, υποχρεώσεων του.

Χαίρε Θρόνε ουρανομήκη, υπό των όλων ενός ουρανού αλλά με τον δικό σου μοναδικό ορίζοντα της Βασιλείσης των Ουρανών, πάμπλουτος ουχί πολλών κεκτημένος αλλά πολλά διδός.

Χαίρε Θρόνε, καθέδρα του Οικουμενικού Πατριάρχου του Γένους σου, ο οποίος διδάσκει και διδάσκεται από τον Θείον Λόγον του ιερού Ευαγγελίου, «διότι ο λόγος του Θεού εις το Ευαγγέλιον δεν είναι μόνον για να τον ακούμε και να μαθαίνουμε, όπως ακούμε κάθε μάθημα και αποκτούμε γνώσιν, αλλά για να βιώσουμε αυτό που ακούμε». (1) **Χαίρε Θρόνε**, ένδοξε αρετής και πίστεως Ορθοδόξου, μένων εις τους αιώνας δια αγώνος ακαταβλήτου και πολυκόπου, ψυχής τε και σώματι, αίματος και ιδρώτος, υπό όλων των κρίκων της «πάγχρυσου άλύσεως και της ιεράς κουστωδίας της Θεοκλεούς και Θρονοκλεούς Αυλής σου», κληρικών και λαϊκών των «ολίγων αλλά άμέτρητων» καθώς και της ανιδιοτελούς προσφοράς των «φιλόκαλων και φιλόχριστων» ευεργετών σου και όλων των ανά την οικουμένην πιστών υπηκόων σου.

Η αίθουσα του Θρόνου με εορταστικό διάκοσμο.

Ολόθερμες ευχές από έναν ταπεινό προσκυνητή και υπερήφανο διάκονό σου για μία ευλογημένη και έμπνευσμένη πορεία προετοιμασίας των πιστών σου για το μέγα Μυστήριο των Χριστουγέννων.

Κωνσταντίνος Β. Τερψίδης

Θεσσαλονικεύς, Καππαδόξ Ἕλλην Ορθόδοξος Χριστιανός εκ Φερτεκίου της των Ρωμηών διανοήσεως (Fertek- Aydınyurt), εσαεί υπόχρεος προς τον Θρόνο της Μ.τ.Χ.Ε. διά την διάσωσιν της ύπαρξέως του, ευγνώμων εις το «Φως Φαναρίου» δια την συνεχή ωφέλιμον πληροφόρησιν περί των Πανσέπτου Φαναρίου εν Κυρίω τεκταινόμενα καθώς και ευκαιρία βήματος δια την έκφρασιν της ειλικρινούς αγάπης μας προς την Μ.τ.Χ.Ε.

«ὁ γέγραφε γέγραφε» ως ελάχιστη ευχαριστία άνευ ψαλιδισμού ψυχής, κουρέματος σκέψεως, τυχόν παραγγελίας, παραγεμίσματος επαίνων αλλά μετά επιθέτων δικαίων, δικαζόμενος επί του βήματος της κοινής γνώμης δια την ταπεινή και άδολη γραφή του εις το παρών και το μέλλον.

* Αρχαίο Ελληνικό νόμισμα της εν Βοσπόρω πόλης των Μεγαρέων με το σήμα της αμφίκυρτου Σελήνης το οποίο μετεξέλιξαν σε ημισέληνο.

** «Το κορμί Σας κρατάτε! Κι απάνου το κεφάλι Σας ορθώστε.... Θάρρος, τέκνο, και μην κουλουριάζεις το κορμί σου ασυγκράτητα. Θέλουν ησυχία, πομονή τ' αρρωστέματα. Έτσι το 'χει γραμμένον η μοίρα των θνητών: να υποφέρουν» .

(Ευριπίδης. Ιπόλυτος στ. 198). Μετάφραση από τον εκ Πύργου Αν. Ρωμυλίας διδάσκαλο και ποιητή της μπαλάντας της εργατιάς Κώστα Βάρναλη (1884-1974)

1. Από την ομιλία της Α.Θ.Π. ΤΗΝ 17^Η Νοεμβρίου 2024 στον προσφάτως ανακαινισμένον «Οίκον του Κυρίου» Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Βαλίνου, όπου υπάρχει Αγίασμα αφιερωμένο στον Άγιο Μεγαλομάρτυρα Μηνά.
2. Νουθεσία Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου κατά την χειροτονίαν εις τον βαθμόν του Πρεσβυτέρου του κληρικού της Πατριαρχικής Αυλής, Ιερολ. Διακόνου της Σειράς κ. Ιερώννυμου Σωτηρέλη. (Καθεδρικός Ιερός Ναός Εισοδίων της Θεοτόκου Σταυροδρομίου 1/11/2024)
3. Αντιφώνησις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου κατά τήν τελετήν ὀνοματοθεσίας τῆς «Πλατείας Ἰμβρου καί Τενέδου». (Νέα Σμύρνη, 29 Σεπτεμβρίου 2024)

4. Η μαρτυρική κλειστή Πύλη του Πατριάρχου Αγίου Γρηγορίου του Ε'

5. Η είσοδος στο προαύλιο του Σεπτού Οικουμενικού Πατριαρχείου.

6. Η είσοδος στον πρόναο του Πανσέπτου Πατριαρχικού Ναού.

6. Η κεντρική είσοδος του Πατριαρχικού Ναού με την επιγραφή:

*Ἦτοι μὲν μέγαλοιο νεῶς ὁ Γεωργίου ἱρός
Μάρτυρος εὐκλεέος, γήραι ἔϊκε πάρος
Αὐτὰρ ἀνηβάσας νέον ἐς κάλλος τὸ δὲ γ' ἦκεν.
Ὡς χαρίεις ιδέειν ἀγλαὸς ιδὲ μέγας
Ζήλω μὲν κλειτοῖο ἀγαστῶ Γρηγορίοιο
Εὖ πατριαρχοῦντος πέντε μετ' ἐσπομένου.
Ἀδραῖς τ' οἱ δαπάναις ιδὲ κλήρου ἀρχιθυτάων.
Τῶδ' ἄρα Παμμεδέων ὄλβια τοῖσι πόροι,*

αωλς'

6. Η δεξιά είσοδος του Πατριαρχικού Ναού με την επιγραφή:

Ὁ Πάνσεπτος οὗτος καὶ Πατριαρχικὸς ναὸς ἀνωκοδόμητο ἐκ βάθρων αὐτῶν ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ σεβασμιωτάτου Πατριάρχου Κυρίου Ἱερεμίου, ἀναλώμασι μὲν καὶ δαπάνῃ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἐπιτρεπευόντων δὲ καὶ ἐπιστατούντων τῶν Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν Νικομηδεῖς Κύρ Παΐσιου, Νικαίας Κύρ Γεράσιμου, Χαλκηδόνος Κύρ Παρθένιου, Προύσης Κύρ Κυρίλλου, Βάρνης Κύρ Καλλινίκου. Συνεπιστατούντων δὲ τῶν τιμιωτάτων ἀρχόντων τοῦ τε μεγάλου Ἐκκλησιάρχου Κύρ Κωνσταντίνου, καὶ Χατζῆ Κύρ Κωνσταντίνου πρώην Καπί-Κεχαγιᾶ Οὐγκροβλαχίας.

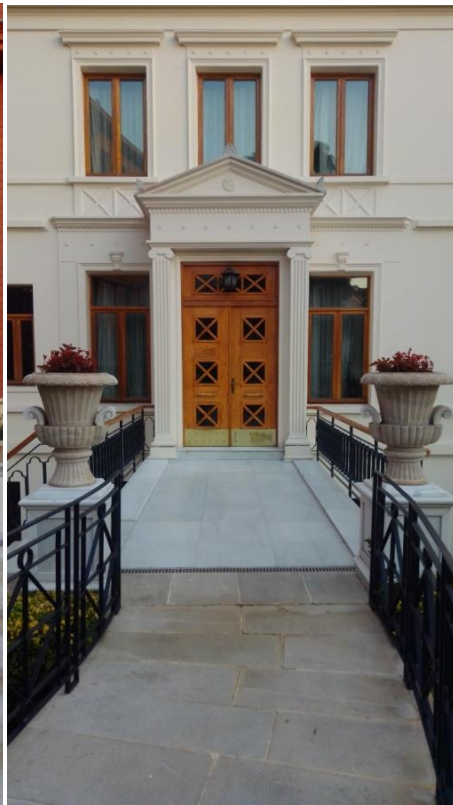
ΑΨΚ' Δεκεμβρίου ΙΗ.

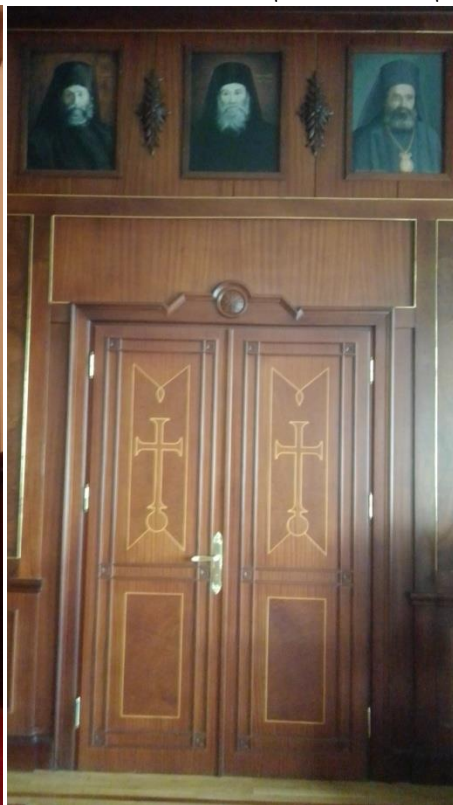
6. Η αριστερή είσοδος του Πατριαρχικού Ναού με την Βρεφοκρατούσα άνωθεν.

7. Η Ωραία Πύλη και η πλάγια Πύλη του Ιερού Βήματος.

8. Οι κεντρικές εισοδοι του Πατριαρχικού Οίκου και του Ευγενίδειου Μεγάρου.

8. Εσωτερικές θύρες του μικρού Συνοδικού.

9. Η είσοδος του Ιερού Κουβουκλίου παρασκευής και έμψησης του Αγίου Μύρου.

10. Το όνομα του επιβλητικού Ιωνικού Πανεπιστήμιου της Σμύρνης, του τελευταίου από τα πολλά περίλαμπρα εκπαιδευτήρια του Οικουμενικού Πατριαρχείου τα οποία διέσωσαν, διέδωσαν και προήγαγαν την Ελληνική Παιδεία των Ρωμηών του και το οποίο θα... εγκαινιάζετο τον Σεπτέμβριο του 1922.